Pregaria.cat

Entrada

Pregar pel carrer (II)

Sortir expressament a fer pregària pel carrer.

Mentre estàs baixant de casa, a l'ascensor, adreces al Senyor un mots interns de salutació i acte de fe. "Crec que ets en mi, m'acompanyes, anem junts. Gràcies ".

Mes o menys ja saps l'itinerari que penses seguir. Hora llarga, potser hora i dos quarts. Carrer del davant fins a la plaça dels jardinets, avinguda lateral fins a l'estació, rambla anant pel mig, i després d'aquell encreuament de tants sorolls, agafes el passeig fins al final i tornada pels grans magatzems.

La primera estona se centra en el ritme. Respiració, velocitat de la passejada, que l'aire del matí entri a fons.... sensació agradable. Senzillament: vius.

Comences a recordar el més important que va succeir el dia d'ahir. Et fixes en tres o quatre coses que destaquen i les revius, tot donant gràcies al Senyor i pregant per aquelles persones. Primera gran distracció quan els gossos es persegueixen i els xiulets de llurs amos de poc serveixen. De nou et centres interiorment.

A continuació fas memòria del text; sí, és aquell d'una dona que tirava una moneda a la caixa del Temple i Jesús que la va veure, crida als deixebles i els diu que ella, vella i viuda, havia donat més que tots els altres. Ells donaven del que els sobrava i ella del que tenia per a viure. Oh!, la mirada de Jesús, que fonda i penetrant. Qui la pogués sentir en el profund del cor!.. I també, que superficials que som!. Ens fixem en les aparences de fora i què sabem del que hi ha de veritat a dintre?..

Com que el teu pas és més ràpid passes a una parella de la tercera edat que van agafats de les mans. Caminen en silenci. Possiblement el metge els hi deu haver recomanat. "Una passejadeta cada dia, eh!, va molt bé per a la pressió, entesos!". Penses el què hi pot haver-hi en aquelles dues persones d'històries antigues, de la postguerra, de possibles fills, de treballs i malalties. "Senyor no sé qui són, però els tinc presents, ens hem creuat, els confio a la teva immensa bondat ".

Segona llarga estona de distraccions. Ja ets al passeig i hi ha uns quants que corren. Gent jove. Quina noia més maca!. Els cabells els porta recollits i tota ella es mou al ritme de la cursa!. I aquell que corre amb dos gossos al costat.... deu ser un executiu o un científic. La calba prematura el delata.

Retornes al teu cor i vas sentint que està serè. S'acosta el final de la pregària. Li ofereixes a Jesús tot el dia i li tornes a dir que la fe que sents és un do preuat sense mida. "Jesús, que ets en mi i arreu, que el dia d'avui , tots els seus pensaments, accions i sentiments es centrin en Tu i en el teu projecte. Voldria que m'ajudessis a ser senzillament: una persona profundament humana".

Un mica suat tornes a casa, dutxa, piscolabis ... i a la feina !